

и работятъ заедно съ Него. Ще дойде день, когато и ония, която не сж повървали, ще тръгнатъ следъ Христа. Следъ всичко това, трѣбва ли още да се страхувате? Съвременнитѣ хора се страхуватъ като младитѣ моми. Младата мома постоянно се стрѣска. Гизди се, кичи се, а сърцето ѝ непрестанно трепка: Ами, ако възлюбениятъ ме остави? Какво ще стане съ мене, ако намѣри друга, по-хубава мома? И току вижъ, хвърли китката, обезсърдчи се. После, пакъ се насърдчи, тури китката на главата си, развесели се. Къмъ обѣдъ изкушението пакъ дохожда: Ами, ако ме остави? Ако намѣри по-красива отъ мене? Каквото става съ момата, това става и съ васъ. Казвате: Какво ще правя, ако ме остави Господъ? Той съ мене ли само ще се занимава? Казано е въ Писанието: „Записахъ ви на дланъта си“. И наистина, на какво по-хубаво мѣсто човѣкъ може да бжде записанъ, освенъ на дланъта на Господа? Достатъчно е да погледне Богъ къмъ дланъта си, за да види тамъ името ви написано.

И тъй, както въ миналото, така и въ настоящето, сж нужни герои. Геройство се иска отъ хората, а не малодушие. Работа се иска отъ хората, а не говорене. Турцитѣ иматъ една пословица: „Много думи на воденицата“. И наистина, воденицата вдига много шумъ. Шумътъ ѝ е по-голѣмъ отъ работата, която върши. Обаче, въ края на краищата, огънь я чака. Ще я насѣкатъ и въ огънь ще я турятъ. И воденичниятъ камъкъ е осжденъ на изтриване, на унищожаване. Изобщо, меленето на житото въ воденицата не представя идеалъ за човѣка. За въ бждеще, житото нѣма да се поставя на такива изпитания, презъ каквито днесъ минава. Съвременнитѣ хора мелятъ житото, превръщатъ го на брашно; после го замѣсватъ, правятъ отъ него хлѣбъ, който пекатъ въ фурни и най-после ядатъ.